

2. saata kohtuasi otsustamiseks tagasi Üldkohtule, võimaluse korral teisele kojale;
3. tuvastada, et see, et Universität Bremenit esindas kohtuasjas T-660/19 kõrgkooli õppejõud Christoph Schmid, on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 19 seitsmenda loigu kohaselt kehtiv;
4. teise võimalusena, kui asutakse seisukohale, et nimetatud kõrgkooli õppejõud ei saa Universität Bremenit kehtivalt esindada, siis tuvastada, et Universität Bremenil on õigus lasta kohtuasja T-660/19 menetluse praeguses staadiumis Üldkohtus esindada end edaspidi advokaadil, kes vastab põhikirja artikli 19 kolmanda ja neljanda loigu nõuetele;
5. otsustada kohtukulude jaotus edaspidi Üldkohtu lõplikus otsuses, kuid näha ette tingimus, et olenemata Üldkohtu lõpliku otsuse tulemusest tuleb senise hagi- ja apellatsioonimenetluse kulud mõista välja kostjalt; või teise võimalusena, et kummagi poole senised kohtukulud jäetakse nende endi kanda; teha korraldus, et hagejalt kostjale Üldkohtu menetluse eest makstud advokaaditasu tuleb mõlemal juhul hagejale tagasi maksta.

Väited ja peamised argumendid

Apellant heidab ette, et vaidlustatud maarusega jäeti Euroopa Liidu Üldkohtu kodukorra artikli 126 alusel kõrgkooli õppejõu Christoph Schmidit esindusõiguse puudumisele tuginedes ilmselge vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata hagi, milles palutakse tühistada Teadusuuringute Rakendusameti 16. juuli 2019. aasta otsus Ares (2019) 4590599. Üldkohtu maaruses on rikutud õigusnorme. Esiteks jätab Üldkohus tähelepanuta asjaolu, et selle liikmesriigi õiguse alusel, kelle kodanik esindaja on, on esindusõigusega kõrgkooli õppejõududel Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 19 seitsmenda loigu sõnastuse ja ülesehituse kohaselt kohtus esindamise privileeg ja nad ei pea vastama nõuetele, mis on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 19 kolmandas ja neljandas lõigus ette nahitud autonoomse advokaadi maaratluse suhtes. Teiseks – ja teise võimalusena – oleks Üldkohus pidanud vähemasti osutama esindusõigusega seotud vastuvõetamatuse probleemile – seda arvestades põhiõigust olla ära kuulatud vastavalt Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklile 47, Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 6 lõikele 1 ning samuti proportsionaalsuse põhimõttele; alternatiivse võimalusena oleks selline osutus pidanud olema vähemasti Üldkohtu veebilehel, nt „Hagiavalduse meelespeas“.

Euroopa Komisjoni 25. veebruaril 2021 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (seitsmes koda) 16. detsembri 2020. aasta otsuse peale kohtuasjas T-243/18: VW versus komisjon

(Kohtuasi C-116/21 P)

(2021/C 182/50)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: B. Schima, B. Mongin, G. Gattinara)

Teised menetlusosalised: VW, Euroopa Parlament, Euroopa Liidu Nõukogu

Apellandi nõuded

- tühistada Üldkohtu (seitsmes koda) 16. detsembri 2020. aasta otsus kohtuasjas T-243/18: VW vs. komisjon;
- jätta esimeses kohtuastmes esitatud hagi rahuldamata;
- mõista käesolevas kohtuasjas esimeses kohtuastmes tekkinud kohtukulud välja vastustajalt apellatsioonimenetluses;
- mõista käesolevas kohtuasjas apellatsiooniastmes tekkinud kohtukulud välja vastustajalt apellatsioonimenetluses.

Väited ja peamised argumendid

Esimese väite kohaselt on rikutud õigusnormi osas, mis puudutab seadusandja tehtud valiku seaduslikkuse hindamise kriteeriume, ja samuti on väidetavalt rikutud põhjendamiskohustust (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 46–49 ja punkt 58). Komisjon väidab, et:

- Üldkohus on eiranud põhimõtet, et põhiõigustel põhinev hinnang liidu õigusakti seaduslikkusele ei saa tugineda väidetele, mis puudutavad selle akti tagajärgi üksikjuhtumil;
- ametnike personalieeskirjade säte ei saa olla õigusvastane põhjusel, et seadusandja tehtud valik on „ebamõistlik“;
- Üldkohus ei võtnud arvesse kõiki võrreldavatele olukordadele omaseid asjaolusid ja sellega rikkus ta kohtuotsuses HK vs. komisjon (C-460/18 P) välja kujundatud põhimõtteid.

Teise väite kohaselt on rikutud õigusnormi diskrimineerimiskeelu põhimõtte tõlgendamisel, kuna Üldkohus leidis, et ametnike personalieeskirjade VIII lisa artiklites 18 ja 20 osutatud olukorrad on võrreldavad (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 50–61). Komisjon väidab, et:

- abielu sõlmimise kuupäev ei ole ainus kriteerium, mis eristab ametnike personalieeskirjade VIII lisa artiklites 18 ja 20 osutatud olukordi. Eristus põhineb real asjaoludel, mida Üldkohus arvesse ei võtnud;
- Üldkohus oleks pidanud arvesse võtma abielu minimaalse kestuse eesmärgi kummaski vaidlusaluses sättes: see oleks nende sätete erinevuse ilmsiks teinud;
- diskrimineerimine vanuse alusel ei ole tõendatud.

Kolmanda väite kohaselt on rikutud õigusnormi põhiõiguste harta artikli 52 lõike 1 tõlgendamisel ja tehtud mitu põhjendamiskohustust rikkuvat viga (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 65–80 ja 81–88):

- esimese väiteosa kohaselt ei ole tehtud otsust ametnike personalieeskirjade VIII lisa artiklites 18 ja 20 ette nähtud toitjakaotuspensionini kohta;
- teise väiteosa kohaselt on rikutud õigusnormi eesmärgi ennetada pettusi tõlgendamisel ja rikutud põhjendamiskohustust (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 65–80);
- kolmanda väiteosa kohaselt on rikutud õigusnormi eesmärgi säilitada liidu pensioniskeemi finantstasakaal tõlgendamisel (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 81–88).

**Euroopa Komisjoni 25. veebruaril 2021 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (seitsmes koda)
16. detsembri 2020. aasta otsuse peale kohtuasjas T-315/19: BT versus komisjon**

(Kohtuasi C-117/21 P)

(2021/C 182/51)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: B. Schima, B. Mongin, G. Gattinara)

Teised menetlusosalised: BT, Euroopa Parlament, Euroopa Liidu Nõukogu, Association internationale des anciens de l'Union européenne (AIACE Internationale)

Apellandi nõuded

- tühistada 16. detsembri 2020. aasta otsus kohtuasjas BT vs. komisjon (T-315/19);